

ανταγωνιστικό πλεονέκτημα που απολάμβανε η ΔΕΗ στην ηλεκτροπαραγωγή λόγω του χαμηλού κόστους του λιγνίτη, επέτρεπε στη ΔΕΗ να εγγχεί ηλεκτρική ενέργεια στο διασυνδεδεμένο σύστημα στην Ελλάδα σε χαμηλότερες τιμές, σε μεγαλύτερες ποσότητες και για περισσότερο χρονικό διάστημα, στοιχεία που συνιστούν την καταχρηστική συμπεριφορά (παρόλο που η νομολογία του Δικαστηρίου δεν απαιτεί απόδειξη τέτοιου είδους συμπεριφοράς, λαμβάνοντας υπόψη τα ειδικά πραγματικά περιστατικά της προκείμενης υπόθεσης).

- Η προσβληθείσα απόφαση της Επιτροπής διαπίστωσε ακόμα ότι οι ανταγωνιστές της ΔΕΗ χρειάζονταν ένα διαφοροποιημένο φάσμα πηγών, συμπεριλαμβανομένης της πρόσβασης σε επαρκείς ποσότητες λιγνίτη, για την είσοδο, τη βιώσιμη παραμονή και την αποτελεσματική συμμετοχή τους στον ανταγωνισμό στο πλαίσιο της ηλεκτρικής αγοράς. Το γεγονός αυτό θα έπρεπε να γνώριζαν τόσο η Ελληνική Δημοκρατία, η οποία παρέλειψε να χορηγήσει άδειες εκμετάλλευσης στα εκμεταλλεύσιμα κοιτάσματα λιγνίτη στους δυνητικούς ανταγωνιστές της ΔΕΗ, όσο και η ΔΕΗ όταν ασκούσε τα οιονεί μονοπολικά της δικαιώματα, χρησιμοποιώντας τη δεσπόζουσα θέση της στην πρωτογενή αγορά του λιγνίτη ως εφελκυστικό (leverage) για την επέκταση και διατήρηση της δεσπόζουσας θέσης της στη δευτερογενή αγορά χονδρικής προμήθειας ηλεκτρικής ενέργειας, με αποτέλεσμα να παρεμποδίζει ή να αποκλείει de facto την είσοδο στους δυνητικούς νέους ανταγωνιστές στην εν λόγω δευτερογενή αγορά.

Αναίρεση που άσκησε στις 30 Νοεμβρίου 2012 η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου (Έκτο τμήμα) που εκδόθηκε στις 20 Σεπτεμβρίου 2012 στην υπόθεση T-421/09, ΔΕΗ — Ευρωπαϊκή Επιτροπή

(Υπόθεση C-554/12 P)

(2013/C 32/15)

Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική

Διάδικοι

Αναιρεσείουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (Θ. Χριστοφόρου και Α. Antoniadis, εκπρόσωποι, Α. Οικονόμου, δικηγόρος)

Αντίδικος στην ανααιρετική διαδικασία: Δημόσια Επιχείρηση Ηλεκτρισμού ΑΕ (ΔΕΗ), Ελληνική Δημοκρατία

Αιτήματα

- Να ακυρωθεί στο σύνολο της η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 20^{ης} Σεπτεμβρίου 2012 στην υπόθεση T-421/09.
- Να εκδοθεί οριστική απόφαση επί της διαφοράς εφόσον κριθεί ότι η κατάσταση του φακέλου το επιτρέπει.
- Να καταδικαστεί η ΔΕΗ στα δικαστικά της έξοδα, καθώς και στα έξοδα της Επιτροπής και για τους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

- 1) Με την απόφαση του στην υπόθεση T-421/09, το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την απόφαση της 4^{ης} Αυγούστου 2009, με την οποία η Επιτροπή έκρινε ότι τα προτεινόμενα από την Ελληνική Δημοκρατία διορθωτικά μέτρα ήταν απαραίτητα και αναλογικά για να εξαλείψουν τις συνέπειες της παράβασης και να διασφαλίσουν τη συμμόρφωση με την προηγούμενη απόφαση της 5^{ης} Μαρτίου 2008 («απόφαση της 4^{ης} Αυγούστου 2009», ή «προσβληθείσα απόφαση»). Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η προσβληθείσα απόφαση έπρεπε να ακυρωθεί βασίζοντας την κρίση του μόνο στο γεγονός ότι και η προηγούμενη απόφαση της Επιτροπής της 5ης Μαρτίου 2008, στην οποία στηρίχθηκε αποκλειστικά η προσβληθείσα απόφαση, είχε εν τω μεταξύ ακυρωθεί με την απόφασή του στην υπόθεση T-169/08 που επίσης εκδόθηκε στις 20 Σεπτεμβρίου 2012.
- 2) Επειδή η Επιτροπή θεωρεί ότι η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου στην υπόθεση T-169/08 στηρίζεται σε πολλά νομικά σφάλματα, ελλιπή και ανεπαρκή αιτιολογία, παρερμηνεία των στοιχείων και της βάσης της απόφασης της Επιτροπής της 5ης Μαρτίου 2008, έχει ήδη ασκήσει αναίρεση και κατά αυτής της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου. Συνεπώς, σε περίπτωση που αυτή η αίτηση αναίρεσης κατά της απόφασης στην υπόθεση T-169/08 γίνει δεκτή θα εξαλείψει αυτόματα και η μοναδική βάση στην οποία στηρίχθηκε η ανααιρεσιβάλλομενη απόφαση στην παρούσα υπόθεση T-421/09.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Tribunale di Tivoli (Ιταλία) στις 3 Δεκεμβρίου 2012 — Claudio Loreti κ.λπ. κατά Comune di Zagarolo

(Υπόθεση C-555/12)

(2013/C 32/16)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunale di Tivoli

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγοντες: Claudio Loreti, Vallerotonda Maria, Vallerotonda Attilio και Chellini Virginia

Εναγόμενος: Comune di Zagarolo

Προδικαστικά ερωτήματα

Κρίνεται σκόπιμη η υποβολή ορισμένων προδικαστικών ερωτημάτων στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ώστε το Δικαστήριο να αποφανθεί

- 1) επί του συμβατού του άρθρου 7 του ιταλικού Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, το οποίο προβλέπει, κατ' εφαρμογή του άρθρου 103 του ιταλικού Συντάγματος, ότι

«Στη δικαιοδοσία των διοικητικών δικαστηρίων ανήκουν οι διαφορές στις οποίες τίθεται ζήτημα “έννομου συμφέροντος” ή, σε ορισμένους ειδικούς τομείς που προβλέπει ο νόμος, “δικαιώματος εκ του νόμου” και των οποίων το αντικείμενο είναι η άσκηση ή η παράλειψη της άσκησης της διοικητικής εξουσίας σε σχέση με μέτρα, πράξεις, συμφωνίες ή συμπεριφορές των διοικητικών αρχών που εμπίπτουν, έστω και έμμεσα, στην άσκηση της εξουσίας αυτής. Δεν μπορούν να προσβληθούν οι πράξεις ή τα μέτρα που θεσπίζει η κυβέρνηση ως όργανο της πολιτικής εξουσίας.»

με το άρθρο 6 της (Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών) και με τα άρθρα 47 και 52, παράγραφος 3, του (Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης), όπως ισχύουν πλέον κατόπιν της τροποποίησης του άρθρου 6 (ΣΕΕ):

- α) καθόσον το εν λόγω άρθρο απονέμει δικαιοδοσία σε διαφορετικά δικαστήρια σχετικά με έννομες καταστάσεις ιδιωτών που διακρίνονται μεν γενικά και αφηρημένα σε «έννομο συμφέρον» και «δικαίωμα εκ του νόμου», των οποίων όμως η εξατομίκευση σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση είναι δυσχερής ή αδύνατη, χωρίς να υπάρχουν νομικές διατάξεις που να προσδιορίζουν το συγκεκριμένο περιεχόμενο των εννοιών αυτών,
- β) καθόσον το εν λόγω άρθρο προβλέπει την ύπαρξη δικαστηρίων που έχουν δικαιοδοσία για τις ίδιες υποθέσεις βάσει κριτηρίων (εξατομίκευση διαφορετικών έννομων καταστάσεων ιδιωτών) που δεν ανταποκρίνονται πλέον στην πραγματικότητα, κατόπιν της θέσης της δυνατότητας αποζημίωσης για το έννομο συμφέρον (η οποία προβλέπεται ήδη από το 2000 με σκοπό την προσαρμογή της εθνικής νομοθεσίας στις αρχές του κοινοτικού δικαίου), με συνέπεια την ύπαρξη σημαντικών διαφορών ακόμη και στις δικονομικές προϋποθέσεις της διεξαγωγής των δικών,

καθώς και, γενικότερα,

- 2) (επί) του συμβατού του άρθρου 103 του ιταλικού Συντάγματος, καθόσον το άρθρο αυτό προβλέπει και προστατεύει με διαφορετικό τρόπο ορισμένες έννομες καταστάσεις ιδιωτών (οι οποίες αποκαλούνται «έννομα συμφέροντα»), για τις οποίες δεν υπάρχει τίποτα αντίστοιχο στο κοινοτικό δίκαιο και για τις οποίες το άρθρο αυτό απονέμει δικαιοδοσία σε διαφορετικές κατηγορίες δικαστηρίων, των οποίων οι αρμοδιότητες υφίστανται κατά διαστήματα μεταβολές.

Αναίρεση που άσκησε στις 4 Δεκεμβρίου 2012 το Γραφείο Εναρμόνισης στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) στις 21 Σεπτεμβρίου 2012 στην υπόθεση T-278/10, Wesergold Getränkeindustrie GmbH & Co. KG κατά Γραφείου Εναρμόνισης στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα)

(Υπόθεση C-558/12 P)

(2013/C 32/17)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Ανααιρεσείον: Γραφείο Εναρμόνισης στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) (εκπρόσωπος: A. Pohlmann)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Wesergold Getränkeindustrie GmbH & Co. KG, Lidl Stiftung & Co. KG

Αιτήματα του ανααιρεσείοντος

Το ανααιρεσείον ζητεί από το Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την ανααιρεσιβαλλομένη απόφαση·

— να καταδικάσει την πρωτοδικώς προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα στο πλαίσιο τόσο της δίκης σε πρώτο βαθμό όσο και της κατ' αναίρεση δίκης.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Η παρούσα αναίρεση βάλλει κατά της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου, της 21ης Σεπτεμβρίου 2012, στην υπόθεση T-278/10, με την οποία αυτό ακύρωσε την απόφαση του πρώτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ, της 24ης Μαρτίου 2010 (υπόθεση R 770/2009-1).

Το ανααιρεσείον στηρίζει την αναίρεσή του σε τρεις λόγους αναίρεσεως:

Πρώτον, προβάλλει παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού για το κοινοτικό σήμα (στο εξής: κανονισμός για το κοινοτικό σήμα) ⁽¹⁾, επειδή το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την απόφαση του τμήματος προσφυγών λόγω του ότι αυτό δεν εξέτασε τον αυξηθέντα διακριτικό χαρακτήρα αν και, κατά τις ίδιες διαπιστώσεις του Γενικού Δικαστηρίου, τα αντιπαρατιθέμενα σημεία είναι στο σύνολό τους ανόμοια, έτσι ώστε ήδη για τον λόγο αυτό δεν μπορεί να συντρέχει κίνδυνος συγχύσεως.

Δεύτερον, το ανααιρεσείον προβάλλει παράβαση του άρθρου 76, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 64, παράγραφος 1, του κανονισμού για το κοινοτικό σήμα, διότι οι διατάξεις αυτές προϋποθέτουν ότι η Wesergold Getränkeindustrie ώφειλε να έχει επικαλεστεί τον αυξηθέντα διακριτικό χαρακτήρα των σημάτων που αναφέρθηκαν προς στήριξη της ανακοπής, πράγμα το οποίο εντούτοις προφανώς δεν συνέβη. Η Wesergold Getränkeindustrie εγκατέλειψε πράγματι το επιχειρημα που αντλείται από τον αυξηθέντα λόγω της χρήσεως διακριτικό χαρακτήρα ήδη κατά τη διαδικασία ανακοπής, ή, εν πάση περιπτώσει, το αργότερο κατά την ενώπιον του τμήματος προσφυγών διαδικασία. Η αντίθετη διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου ότι η Wesergold Getränkeindustrie είχε ήδη επικαλεστεί την ύπαρξη αυξηθέντος λόγω της χρήσεως διακριτικού χαρακτήρα κατά τη διαδικασία της προσφυγής συνιστά πρόδηλη παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών που δεν χρήζει νέας διεξαγωγής αποδείξεων.

Τρίτον, η απόφαση είναι αντίθετη προς την πάγια νομολογία δύναμει της οποίας ένα σφάλμα δεν μπορεί να οδηγήσει στην ακύρωση αποφάσεως αν αυτό, προδήλως, δεν είχε επίπτωση στο περιεχόμενο της τελευταίας. Όμως, το ζήτημα του διακριτικού χαρακτήρα δεν μπορούσε να έχει επίπτωση στο περιεχόμενο της επίμαχης αποφάσεως όχι μόνο λόγω της διαφοράς των σημείων, που ρητώς διαπίστωσε το Γενικό Δικαστήριο, αλλά επίσης επειδή ήταν σαφές, ήδη εκ πρώτης όψεως, ότι τα έγγραφα που είχε προσκομίσει η Wesergold Getränkeindustrie κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ανακοπής